

BETÆNKNING

Afgivet af Finans- og Skatteudvalget

vedrørende

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut i forbindelse med den igangværende revision af Budgetloven pålægges senest til EM2013 at fremsætte et forslag til ændring af Budgetloven jfr. de i forslagsbegrundelsen nedenfor anførte punkt 1-6.

Afgivet til forslagets 2. behandling

Finansudvalget har under behandlingen bestået af:

Inatsisartutmedlem Andreas Uldum, Demokraterne, formand

Inatsisartutmedlem Olga P. Berthelsen, Inuit Ataqatigiit, næstformand

Inatsisartutmedlem Per Berthelsen, Siumut

Inatsisartutmedlem Aqqaluaq B. Egede, Inuit Ataqatigiit

Inatsisartutmedlem Siverth K. Heilmann, Atassut

Inatsisartutmedlem Finn Karlsen, Siumut

Inatsisartutmedlem Naaja Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit

1. Forslagets indhold og formål

Forslagsstiller ønsker at pålægge Naalakkersuisut at fremsætte et forslag til ændring af Landstingslov nr. 8 af 29. oktober 1999 om Grønlands Hjemmestyres Budget (Budgetloven). Loven er i det væsentlige uændret siden vedtagelsen.

Forslagsstiller foreslår, at Naalakkersuisut ændrer loven på følgende 6 punkter:

1. Budgetlovens terminologi skal afspejle selvstyret. Det vil sige, at ”Grønlands Hjemmestyre” skal ændres til ”Grønlands Selvstyre”, ”Landstinget” skal ændres til ”Inatsisartut” og ”Landsstyret” skal ændres til ”Naalakkersuisut”.
2. Det skal tydeliggøres, at anlægsprojekter skal styres efter deres totaludgift, således at ophobningen af midler i Anlægs- og Renoveringsfonden modvirkes.
3. Den årlige anlægsredegørelse skal færdiggøres rettidigt, således at den er klar samtidig med Landskassens Regnskab.
4. Det skal fremgå klart, at der ikke frit kan dispenseres fra Budgetregulativet, idet dette er forudsat i Budgetloven.
5. Det skal tydeliggøres, at det ikke kun er ulovligt for Naalakkersuisut at *fremsende* bevillingsansøgninger baseret på udgiftsbehov, som er forudsigelige, men også for Finansudvalget at *behandle* sådanne ansøgninger.
6. Det skal fremgå, at ansvaret for Inatsisartuts bevillinger og ændringer af disse henhører under Inatsisartuts Udvalg for Forretningsordenen.

2. Inatsisartuts 1. behandling af forslaget den 30. april 2012

Der var ved 1. behandlingen generel tilslutning fra alle partier til forslagens overordnede målsætning om at ajourføre Budgetloven.

Naalakkersuisut har i sit svarnotat fremsat et ændringsforslag til forslaget. Naalakkersuisut foreslår, at pkt. 3, 5 og 6 jfr. ovenstående liste udgår af forslaget. Der var ligeledes generel tilslutning til de væsentligste dele af Naalakkersuisuts ændringsforslag. Dog udtrykte flere ordførere tvivl om hensigtsmæssigheden af at udtage hhv. pkt. 3 og 6 af forslaget.

3. Udvalgets behandling af forslaget

Udvalget vil i de følgende afsnit behandle hvert enkelt af de foreslåede punkter særskilt.

3.1 Budgetlovens terminologi skal afspejle selvstyret.

Udvalget konstaterer, at der var opbakning fra alle partier og fra Naalakkersuisut om forslagens punkt 1. Da punktet forekommer fyldestgørende beskrevet i forslaget og svarnotatet, finder Udvalget ikke anledning til at behandle dette nærmere i nærværende betænkning.

3.2 *Det skal præciseres, at anlægsprojekter skal styres efter deres totaludgift.*

Udvalget konstaterer, at der var opbakning fra alle partier og fra Naalakkersuisut om forslaget punkt 2. Da punktet forekommer fyldestgørende beskrevet i forslaget og i Naalakkersuisuts svarnotat, finder Udvalget ikke anledning til at behandle dette nærmere i nærværende betænkning. Udvalget skal alene bemærke, at den foreslåede præcisering af bestemmelsen vil være egnet til at styrke dels forvaltningen af selvstyrets likviditet og dels Anlægs- og Renoveringsfonden.

Udvalget må dog nødvendigvis knytte nogle bemærkninger til bilaget til Naalakkersuisuts svarnotat. Heri anfører Naalakkersuisut, at ”... *Naalakkersuisut ikke ønsker, at Finansudvalget skal kunne godkende igangsættelsen af større anlægsprojekter som eksempelvis et vandkraftværk til flere hundrede millioner kr. Projekter i den størrelsesorden bør fortsat godkendes af et samlet Inatsisartut...*”.

Finansudvalget må tage afstand fra Naalakkersuisuts synspunkt af 4 grunde:

For det første falder en ændring af Finansudvalgets bevillingskompetence i forhold til godkendelse af større anlægsprojekter *udenfor* det af forslagsstiller foreslåede. Uanset om beslutningsforslaget vedtages vil Finansudvalget således også fremover kunne godkende igangsættelsen af større anlægsprojekter, ligesom det er tilfældet i dag.

For det andet kan Finansudvalget jfr. § 25, stk. 2, i Budgetloven henvise ansøgninger om nye eller ændrede bevillinger eller tekstanmærkninger til behandling i Inatsisartut. Udvalget vil f.eks. kunne benytte sig af denne bestemmelse i sager, hvor udvalget finder det mest hensigtsmæssigt, at beslutningen træffes af det samlede Inatsisartut. Bestemmelsen er tidligere anvendt i forbindelse med en bevillingsansøgning om yderligere midler til at opføre Ilimmarfik.

For det tredje bygger Finansudvalgets bevillingskompetence ikke alene på Budgetloven, men også på en mere end 100-år gammel forfatningsretlig sædvane, som ikke kan anfægtes.

For det fjerde må det bemærkes, at initiativer til ændring af et Inatsisartutudvalgs kompetence principielt bør komme fra Inatsisartut; ikke fra Naalakkersuisut.

3.3 *Den årlige anlægsredegørelse skal færdiggøres rettidigt, således at den er klar samtidig med Landskassens Regnskab.*

Som bekendt bør Landskassens Regnskab fremlægges på forårssamlingen året efter regnskabsåret. Naalakkersuisuts administration har i de senere år dog ikke formået at færdiggøre hverken regnskaberne eller de dertil knyttede anlægsredegørelser rettidigt, d.v.s. 5 uger før forårssamlingernes begyndelse.

Under FM2011 skrev Finansudvalget herom i sin betænkning over Forslag til Tillægsbevillingslov for 2010 (TB10) i afsnit 4.10 bl.a. følgende:

”Det følger af § 24 i Budgetloven, at Naalakkersuisut skal udarbejde en årlig redegørelse til Inatsisartut om Anlægs- og Renoveringsfondens aktiviteter i det forløbne år. Redegørelsen skal bl.a. rumme en opgørelse over status for de enkelte projekter med regnskabsførte udgifter og indtægter. Redegørelsen er således en del af Landskassens almindelige regnskab. Af samme grund har redegørelsen sædvanligvis været behandlet af Inatsisartut på forårssamlingerne i umiddelbar sammenhæng med 1. behandlingen af Landskassens regnskab.

*I 2010 blev Redegørelsen om Anlægs- og Renoveringsfonden for 2009 imidlertid stærkt forsinket, og redegørelsen blev blot omdelt ved slutningen af EM10. Finansudvalget erfarer, at anlægsredegørelsen også i år forsinkes, således at den først foreligger til EM11. Denne udvikling er ikke hensigtsmæssig, idet en væsentlig pointe ved Anlægsredegørelsen, nemlig samtidigheden med Landskassens Regnskab og forslaget til tillægsbevillingslov, hermed går tabt. Finansudvalget må generelt insistere på, at Naalakkersuisut tilstræber, at alle de med Landskassens Regnskab forbundne dele som hidtil færdiggøres til forårssamlingerne. Udvalget **henstiller** derfor, Naalakkersuisut fra og med Redegørelsen for Anlægs- og Renoveringsfonden for 2011 tilstræber, at redegørelsen færdiggøres til Inatsisartuts forårssamling 2012, og anmeldes rettidigt som et punkt til Inatsisartuts forhandling.”*

Til dato har Naalakkersuisut imidlertid endnu ikke fremsendt den i citatet omtalte anlægsredegørelse for 2010. Anlægsredegørelsen for 2011 er ej heller fremsendt.

Forslagsstillers forslag og Finansudvalgets ovenfor citerede henstilling ses således at være i udmærket harmoni, hvorfor Finansudvalget umiddelbart må se positivt på forslaget. Set i lyset af den store politiske bevågenhed på det offentlige byggeri og styringen af midlerne i Anlægs- og Renoveringsfonden er det i længden uholdbart, at der ikke kan udarbejdes en årlig anlægsredegørelse i overensstemmelsen med Budgetlovens bestemmelser.

Naalakkersuisut anfører imidlertid, i det til svarnotatet vedlagte bilag, at Naalakkersuisut ikke kan støtte denne del af forslaget. Naalakkersuisut forklarer – ganske ærligt – at det ikke kan udelukkes, at anlægsredegørelserne fortsat kan blive forsinkede, hvorfor en utilsigtet konsekvens af denne del af forslaget vil kunne være, at Naalakkersuisut tvinges til også at forsinke fremlæggelsen af Landskassens Regnskaber for Inatsisartut.

En ordfører anførte ved forslagets førstebehandling, at den rette løsning på problemet naturligvis må være, at Naalakkersuisut retter op på de angivelige tekniske problemer, som har medført forsinkelsen af anlægsredegørelserne. Det er Finansudvalget helt enig i.

Udvalget kan imidlertid ikke ignorere den af Naalakkersuisut anførte negative mulige konsekvens af denne del af forslaget, hvorfor udvalget må støtte Naalakkersuisut ønsket om at udtage denne del af forslaget ved et ændringsforslag. Udvalget finder dog ikke, at sagen blot kan slutte dermed. Udvalget **henstiller**, at Naalakkersuisut stærkt søger at fremme en løsning af de angivelige tekniske problemer, som har forårsaget forsinkelserne af anlægsredegørelserne. Udvalget har tidligere henstillet dette, jfr. det ovenstående citat fra udvalgets betænkning til TB2010. Hvis også anlægsredegørelsen for 2012 forsinkes, således at den ikke foreligger klar til FM2013, må udvalget derfor anse det som slendrian, hvilket naturligvis ikke vil kunne accepteres.

Udvalget finder derudover, at det bør indarbejdes i Budgetloven, at anlægsredegørelsen skal anmeldes til Inatsisartuts forhandling, og ikke blot omdeles. Udvalget fremsætter derfor et ændringsforslag til denne del af forslaget. Der henvises til betænkningens afsnit 7.

3.4 Budgetregulativets status skal styrkes, således at det fremgår af Budgetloven, at der ikke kan ske en fri dispensation fra regulativets bestemmelser.

Skiftende Finansudvalg har igennem årene lagt vægt på, at de i Budgetregulativet anførte forskrifter og arbejdsgange blev efterlevet. Dette har haft baggrund i, at Budgetregulativet i vidt omfang supplerer og underbygger bestemmelserne i Budgetloven. Naalakkersuisuts efterlevelse af Budgetregulativet har således været anset at udgøre en sikring af, at bevillingsansøgninger til Finansudvalget (med tilhørende budgetbidrag) var velgennemarbejdede og omfattede alle relevante oplysninger.

På baggrund af Finansudvalgets kritik af mangler ved en (godkendt) bevillingsansøgning, som blev fremsendt til Udvalget i 2008 (Sag 08-370), oplyste det daværende Landsstyre imidlertid efterfølgende, at ansøgningen byggede på en implicit dispensation fra Budgetregulativet.¹ Hermed mentes, at der ikke var givet en egentlig dispensation, men at selve ansøgningen var udtryk for en usagt og uskreven dispensation fra Budgetregulativet. Af åbenbare årsager fandtes dette af Finansudvalget utilfredsstillende, og det daværende Landsstyre tilkendegav på denne baggrund efterfølgende, at bevillingsansøgninger, som byggede på en dispensation fra Budgetregulativet, fremover eksplicit ville oplyse herom. Det nuværende Naalakkersuisut har også tilsluttet sig denne tilkendegivelse.

Naalakkersuisut har i bilaget til svarnotatet på denne baggrund udtrykt sin opbakning til denne del af forslaget.

Naalakkersuisut har dog også oplyst, at der fortsat vil kunne dispenseres fra Budgetregulativet, idet dette har karakter af en cirkulære, d.v.s. en intern instruks. Den

¹ Specifikt anførtes: ”Selve bevillingsansøgningens udformning, indhold og fremsendelse er imidlertid udtryk for en sådan fravigelse” da Finansudvalget forespurgte, om der forelå en formel dispensation fra Budgetregulativet.

myndighed, som har udstedt et cirkulære, har således også mulighed for at dispensere fra cirkulæret.

Finansudvalget ser ingen problemer ved dette forbehold, idet forslagsstiller netop har anført, at der blot ikke må ske en ”fri dispensation” fra Budgetregulativets forskrifter. Om dispensation fra cirkulærer skal Udvalget i denne forbindelse henvise til den af professor Ole Spiermann i 2009 udarbejdede redegørelse vedrørende Qasigiannguut efterskole.² Følgende fremgår af redegørelsen (Afsnit 3.3.8):

”Fravigelse af et cirkulære er en mulighed, også uden udtrykkelig hjemmel, men fravigelsen er kun gyldig, såfremt den er sagligt begrundet. Et cirkulære kan ikke fraviges frit.

Der er ikke i det foreliggende materiale gjort noget forsøg på at opstille en saglig begrundelse for, at de to cirkulærer og den administrative praksis, der baserede sig herpå, kunne fraviges i det konkrete tilfælde.

Budgetregulativet er et cirkulære, som udtrykkeligt er forudset i budgetloven, og som skal supplere denne. Uden at anfægte budgetregulativets karakter af cirkulære bidrager budgetregulativet til at afstemme de forventninger, som ikke mindst Finansudvalget kan have til ansøgninger om tillægsbevillinger, herunder landsstyreoplæg vedlagt ansøgningerne som bilag. Det taler med styrke for, at en eventuel, sagligt begrundet fravigelse af i hvert fald budgetregulativet bør navnes i den pågældende ansøgning.”

Den af forslagsstiller anbefalede lovændring og Ole Spiermanns ovenfor citerede anbefalinger ses således at være i fuld harmoni.

Finansudvalget har herudover bemærket, at Revisionsudvalget i sin betænkning over Landskassens Regnskab for 2010 bl.a. skrev følgende:

”Udvalget kan konstatere, at der også i 2010 har været sager, hvor budgetregulativets formalia omkring høringer ikke har været overholdt.”³

Dette må yderligere anses at tale med vægt for vedtagelsen af denne del af nærværende forslag, idet Budgetregulativets stilling derved styrkes.

² Det var i øvrigt på baggrund af samme sag, at Naalakkersuisut nedsatte den administrative såkaldte K-gruppe, som skulle tilsikre, at alle ansøgninger til Finansudvalget var tilstrækkeligt administrativt forberedte, således at ansøgningerne omfattede alle relevante oplysninger. Naalakkersuisut oplyste overfor Revisionsudvalget i forbindelse med behandlingen af Landskassens Regnskab for 2010 herom, at ” *Formandens Departement har med tilfredshed konstateret, at denne konstruktion har vist sig at være velfungerende.*” (EM2011/11)

³ Revisionsudvalget udtrykker på denne baggrund alvorlig tvivl om, hvorvidt K-gruppen (såfremt den fortsat eksisterer) udgør løsningen på den i fodnote 2 anførte problemstilling.

3.5 Det skal tydeliggøres, at det ikke kun er ulovligt for Naalakkersuisut at fremsende bevillingsansøgninger baseret på udgiftsbehov, som er forudsigelige, men også for Finansudvalget at behandle sådanne ansøgninger.

Udvalget konstaterer, at såvel partiernes ordførere som Naalakkersuisut generelt ikke bakkede op om denne del af forslaget. Denne manglende opbakning skyldtes imidlertid ikke, at man var uenige med forslagsstillers motivation for forslaget. Derimod henvistes til det ved svarnotatet vedlagte bilag, hvor det er anført, at Naalakkersuisut af lovtekniske årsager ikke kan støtte punktet.

Udvalget bemærker, at denne del af forslaget er to-delt. Forslagsstiller ønsker således, at det skal præciseres, at ansøgninger til om nye eller ændrede bevillinger, som kunne have været forudset under vedtagelsen af finansloven, ikke må hverken:

- fremsendes af Naalakkersuisut, eller
- behandles af Finansudvalget.

Forslagsstiller anfører imidlertid, at kun fremsendelsen af forudsigelige bevillingsansøgninger, jfr. det i den første pind anførte, ifølge vanlig praksis anses uforenelig med Budgetloven. Der sigtes her særligt til bestemmelsen i § 28, stk. 2. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

”Ansøgning om nye eller ændrede bevillinger må alene omfatte dispositioner, som er væsentlige, og som ikke kunne forudses ved udarbejdelsen af finansloven”.

Der synes imidlertid – som korrekt påpeget af forslagsstiller – at have hersket en vis usikkerhed m.h.t. hvorvidt Finansudvalget lovligt har kunnet godkende tillægsbevillingsansøgninger, som er fremsendt i strid med Budgetlovens § 28, stk. 2.

Med baggrund i § 16, stk. 2, i den senest 18. november 2010 reviderede Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut anfører Naalakkersuisut i bilaget til svarnotatet imidlertid, at der ikke (længere) anses grundlag for denne usikkerhed. Naalakkersuisut anfører således, at Finansudvalgets behandling og godkendelse af bevillingsansøgninger, der må anses som forudsigelige, ikke lovligt vil kunne ske, idet det fremgår af den nævnte bestemmelse, at:

”Finansudvalget kan på vegne af Inatsisartut godkende afholdelse af udgifter til formål, som ikke kunne forudses ved finanslovens vedtagelse”.

Det kan heraf modsætningsvis udledes, at Finansudvalget ikke lovligt kan godkende afholdelse af udgifter til formål, som *kunne* forudses ved finanslovens vedtagelse. Naalakkersuisuts opfattelse kan altså således opsummeres således, at Naalakkersuisut

fremsendelse af ansøgninger om nye eller ændrede bevillinger til formål, som må anses som forudsigelige ved finanslovens vedtagelse (Den første pind) er afskåret af bestemmelserne i Budgetloven, mens Finansudvalgets behandling af sådanne ansøgninger (Den anden pind) er afskåret af bestemmelsen i Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut. Naalakkersuisut anser følgelig ikke behov for at foretage lovændringer.

Finansudvalget anser – i lighed med Naalakkersuisut – at det fremlagte forslag berører en væsentlig problemstilling. Det følger således af Budgetloven, at Inatsisartuts prioritering af Landskassens udgifter sker ved vedtagelsen af de årlige finanslove. Det er derfor ikke ønskeligt, at der sker et stort antal ændringer af finanslovens prioriteringer ved løbende fremsendelse af bevillingsansøgninger til Finansudvalget. Hermed fremmes en såkaldt ”løbende prioritering”, hvilket netop ikke er en prioritering.

Under EM2011 skrev Finansudvalget i sin betænkning til 2. behandlingen af finanslovsforslaget for 2012 (FFL12) på denne baggrund bl.a. følgende om princippet om en samlet prioritering (afsnit 1.3.1):

”Princippet om samlet prioritering er bærende for tilrettelæggelsen af vores økonomi. Hvis vi skal tilrettelægge vores økonomi på en måde, så vi kan bevare overblikket og holde en udgiftsstyring, der er afpasset til samfundets økonomiske formåen, må vi nødvendigvis fastholde dette princip.

...

Det økonomiske råderum er i disse år stærkt begrænset, og ønsker om afsættelse af bevillinger til nye formål må ikke blot mødes med spørgsmålet “Er det pågældende formål værd at støtte?”. Det er nødvendigt at spørge, om det pågældende formål er mere støtteværdigt end de formål, til hvilke, der i forvejen er afsat bevillinger. Og det er nødvendigt at spørge, til hvilke formål støtten til gengæld må fjernes eller reduceres.”

Udvalget har også på denne baggrund stor sympati for denne del af forslagsstillers forslag, idet forslaget anses egnet til at fremme, at prioriteringen af Landskassens midler sker ved en samlet prioritering. Rent principielt finder udvalget heller ikke, at det ville være til nogen væsentlig gene eller ulempe, såfremt den af forslagsstiller ønskede ændring af Budgetloven blev indarbejdet i loven, idet der dermed angiveligt ikke sker nogen ændring af den gældende retstilstand, men alene en tydeliggørelse og samling af relevante sammenhængende retsregler i én Inatsisartutlov. Udvalget finder f.s.v., at den heraf følgende forenkling for lovens brugere *kunne* siges at veje tungere end den af Naalakkersuisut anførte lovtekniske ulempe ved, at det samme forhold reguleres i flere forskellige love. Da der ved nærværende betænkning og Inatsisartuts behandling af beslutningsforslaget imidlertid sker en tydeliggørelse af retstilstanden for såvel offentligheden som for Inatsisartuts medlemmer, og herunder Finansudvalgets medlemmer, finder udvalget samlet ikke grundlag for at gå imod

Naalakkersuisuts ændringsforslag, idet Udvalget samtidig tager den tydeliggjorte retstilstand på området til efterretning.

Det skal i øvrigt afsluttende bemærkes, at Finansudvalget fortsat anser sig kompetent til at godkende ansøgninger om nye eller ændrede bevillinger f.s.v. angår udmøntning af f.eks. anlægspuljer, på trods af at sådanne ansøgninger f.s.v. kan siges at være i høj grad forudsigelige. Naalakkersuisuts mulighed for lovligt at fremsætte sådanne ansøgninger drages heller ikke i tvivl. Der er således sædvanligvis optaget en særlig hjemmel hertil i finanslovens tekstanmærkningsafsnit, ligesom en generel hjemmel findes i § 18, stk.3, i Budgetloven.

3.6 Det skal fremgå, at ansvaret for Inatsisartuts bevillinger og ændringer af disse henhører under Inatsisartuts Udvalg for Forretningsorden.

Forslagsstiller anfører til motivation for sit forslag følgende:

”Inatsisartut fastsætter selv sine bevillinger. Ændringer i disse bevillinger i løbet af finansåret kan godkendes af Inatsisartuts udvalg for Forretningsorden efter dette udvalgs eget skøn, når Inatsisartut ikke er samlet. Bestemmelserne i Budgetlovens kapitel 6 om Finansudvalgets bevillingskompetence omfatter således ikke Inatsisartuts område (01) i finansloven. Dette fremgår imidlertid ikke klart af budgetloven, men alene af § 16, stk. 2, i Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut. Dette skal ændres, således at Udvalget for Forretningsordens kompetence i Budgetloven anføres som en undtagelse til Finansudvalgets bevillingskompetence.”

I bilaget til svarnotatet anfører Naalakkersuisut imidlertid, at man ikke kan støtte denne del af forslaget. Naalakkersuisut anfører som begrundelse, at det rent lovteknisk anses uhensigtsmæssigt, at have den samme bestemmelse stående i flere love, idet der derved opstår mulighed for at have to forskellige reguleringer af det samme forhold, hvis ikke begge love til enhver tid bliver ændret sammenhængende. Som det blev bemærket under forslagets førstebehandling, er denne vurdering ikke uproblematisk.

Finansudvalget må umiddelbart forholde sig temmelig uforstående til Naalakkersuisuts vurdering. Det kan af bestemmelserne i kapitel 6 i Budgetloven ikke udledes, at Finansudvalgets bevillingskompetence ikke omfatter Inatsisartuts område. Ved en gennemlæsning af loven kan man tværtimod umiddelbart få det modsatte indtryk, og tro, at der er en modsætning imellem ordlyden i Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut og Budgetloven. Heller ikke dette er lovteknisk hensigtsmæssigt.

Udvalget må dertil påpege, at forslagsstillers ønske let kan imødekommes ved at optage en simpel henvisningsbestemmelse i § 25 i Budgetloven. Denne bestemmelse kunne f.eks. have følgende ordlyd:

”Stk. 3. Nye eller ændrede bevillinger under Inatsisartuts bevillingsområde godkendes dog i medfør af bestemmelserne i Inatsisartutlov om Inatsisartut og Naalakkersuisut.”

Inatsisartuts bevillinger under aktivitetsområde 01 udgør en andel af Landskassens samlede budget af en størrelsesorden, som gør at Finansudvalget vil kunne tænkes at have en politisk holdning hertil. Dette følger direkte af, at øgede bevillinger til Inatsisartuts område vil kunne have en afsmittende og begrænsende virkning på Naalakkersuisuts bevillinger. En bestemmelse som ovenfor anført vil ikke afskære Finansudvalget fra at kunne udtrykke en politisk holdning til bevillingerne under Inatsisartut. Det kan udvalget også med de allerede gældende bestemmelser.

Udvalget kan på denne baggrund ikke støtte Naalakkersuisuts afvisning af denne del af forslaget. Udvalget fremsætter selv et ændringsforslag. Der henvises til betænkningens afsnit 7.

4 Tekstanmærkninger

Finansudvalget har igennem flere år i sine betænkninger tilkendegivet, at en række af de i finansloven optagne tekstanmærkninger bør overføres til den øvrige lovgivning. Udvalget har bl.a. begrundet dette med, at en række tekstanmærkninger efterhånden har opnået permanent karakter, hvilket jfr. Budgetloven ikke er meningen med tekstanmærkninger. Det fremgår således bl.a. af § 6. stk. 4, at *”Varige eller generelle lovændringer kan ikke gennemføres ved tekstanmærkning”*. Det må imidlertid erkendes, at flere tekstanmærkninger ligger på kant med denne bestemmelse.

Det kunne have været fordelagtigt, såfremt forslagsstiller havde inddraget også dette spørgsmål i sit forslag. Udvalget har dog med tilfredshed noteret sig, at Naalakkersuisut i sit igangværende arbejde med at revidere Budgetloven har tilkendegivet, at også spørgsmålet om tekstanmærkninger vil blive inddraget, hvilket findes tilfredsstillende. Udvalget ser frem til at se resultaterne heraf i kommende års finanslovsforslag.

5 Forslagets økonomiske konsekvenser

Forslagsstillers beskrivelse af forslagets økonomiske konsekvenser anses fyldestgørende, hvorfor Udvalget ikke finder behov for yderligere bemærkninger herom.

6 Ændringsforslag fra Naalakkersuisut

Som anført i betænkningens afsnit 2 og 3 har Naalakkersuisut fremsat et ændringsforslag, således at de af forslagsstiller anførte punkter 3, 5 og 6 udtages af beslutningsforslaget.

Forslagsstiller har foreslået, at Naalakkersuisuts lovforslag skal forelægges Inatsisartut senest til FM2013. Naalakkersuisut har i sit ændringsforslag foreslået, at denne tidsfrist udgår. Naalakkersuisut anfører:

”Omvendt mener Naalakkersuisut, at det vil skabe størst klarhed og overskuelighed såfremt hele loven revideres på en gang. Naalakkersuisut arbejder efter, at dette kan ske til EM2013, men kan ikke garantere dette. Særligt arbejdet med udgiftslofter er tidskrævende, og kræver en grundig forudgående dialog med kommunerne. Derfor mener Naalakkersuisut ikke, at der skal fastsættes en tidsfrist på arbejdet.”

Finansudvalget kan ikke støtte denne udtagning af den foreslåede tidsfrist. Udvalget finder således, at Naalakkersuisut bør kunne fremsætte et ændringsforslag inden for den tidsramme, som Det må så blive op til et kommende Inatsisartut og Naalakkersuisut, hvorledes og hvornår udgiftslofter skal implementeres i den offentlige økonomi.

7 Ændringsforslag fra Finansudvalget

Et enigt Finansudvalg fremsætter hermed følgende ændringsforslag:

”Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut i forbindelse med den igangværende revision af Budgetloven pålægges senest til EM2013 at fremsætte et forslag til ændring af Budgetloven jfr. de i forslagsbegrundelsen nedenfor anførte punkt 1-5.

- 1. Lovens terminologi skal tilpasses indførslen af Selvstyret.**
- 2. Det skal tydeliggøres, at et anlægsprojekt kan igangsættes, når projektets totaludgift er godkendt af Inatsisartut eller Finansudvalget.**
- 3. Den årlige anlægsredegørelse skal anmeldes som et punkt til Inatsisartuts forhandling.**
- 4. Budgetregulativets status skal styrkes, således at det fremgår af Budgetloven, at der ikke kan ske en fri dispensation fra regulativets bestemmelser.**
- 5. Det skal tydeliggøres, at ansvaret for Inatsisartuts bevillinger og ændringer af disse henhører under Inatsisartuts Udvalg for Forretningsorden”**

Ovenstående ændringsforslag anses som mere vidtgående end Naalakkersuisuts, hvorfor Finansudvalgets ændringsforslag bringes først til afstemning i Inatsisartutsalen.

Der henvises til betænkningens afsnit 3.1.-3.4 og 3.6 for nærmere beskrivelse af de enkelte punkter.

8 Udvalgets indstillinger

Et enigt udvalg indstiller Finansudvalgets ændringsforslag til **vedtagelse**.

Med disse bemærkninger og med den i betænkningen anførte forståelse skal Udvalget hermed overgive forslaget til 2. behandling.

Andreas Uldum, Formand

Olga P. Berthelsen

Per Berthelsen

Aqqaluaq B. Egede

Siverth K. Heilmann

Naaja Nathanielsen

Finn Karlsen